

Catherine

BRIGAN,
BRIGANTSKO

Lidé ženy přehlížejí, ponižují nebo ignorují. Když ale vystupují jménem své země, nejsem žena: jsem země a lid a královna.

Královna Valerie Illastská

Do Catherinina odjezdu do Pitorie už zbýval ani ne týden a všechen čas od probuzení do usnutí patřil jen přípravám na cestu. Pořád ještě den co den myslela na Ambrose, ale také se zabývala myšlenkami na Zayna, svůj sňatek, cestu, oblečení. Matka jí objednala spoustu šatů v pitorijském stylu, které konečně dorazily. Denní šaty byly každé v jedné z barev pitorijské vlajky: zelené, červené a černé. „Musíš jim hned předvést, že jsi teď jednou z nich,“ radila jí královna. „Ukaž jim, že jsi na to hrdá. Oni pak budou také hrdí na to, že jsou Pitorijci, a k tobě pocítí vděk za připomenutí, že mají být nač pyšní.“

Catherine si stejně odfrkla, když uviděla nové oblečení rozložené v šatně. Stříhy jí připadaly až směšně odvážné. I ty černé šaty na sobě měly lesklé stuhy a živůtek, rukávy i okraj sukně lemovaný perím.

„Vypadají tak komplikovaně.“ Catherine vzala do prstů jeden rukáv. „Na tak málo materiálu.“

„Pitorijské ženy ukazují svá těla víc než my,“ souhlasila matka. „Věť, nebo ne, ale tenhle model je dost konzervativní.“

Catherine si zkusila červené, ale připadalo jí, že jí vůbec nesedí. Cítila se v nich jako nahá: po levé straně šatů se táhl od podpaží až k boku rozparek.

„Vypadá to jako hadry... zkrvavené hadry.“

„Hm... nemůžeš dát jinak paže?“

„Jako kam?“ Catherine si založila ruce v bok tak, že jí lokty trčely z prostrížených rukávů.

„Ne, tohle nedělej! Dej je podél těla.“ Catherine poslechla a matka zamžikala. „Ne, tohle taky nevypadá dobře. Možná bys měla něco nést. Ano, to bude nejlepší. Něco, co bys jim mohla předvést.“

„Co takhle zoufalství?“

Matka se zamračila. „To nikdy nedávej najevo, Catherine. Vzpomeň si na královnu Valerii. Jak si získala lid. Jenže lid si můžeš získat, jen když budeš působit sebevědomě. Nesmějí si tě spojovat se zoufalstvím, ale s nadějí. S jasnější budoucností. S úspěchem.“

Catherine si neuměla představit nic, co by ji mohlo spojovat s úspěchem. Nikdy žádný nezakusila, neměla k tomu dokonce ani příležitost. A naděje... no, v těch šatech měla jen jedinou: že se jí lidé nevysmějí.

V tu chvíli se ozvalo zaklepání na dveře její komnaty. Vzápětí Sarah téměř vpadla do šatny, vysekla pukrle královně a otočila se ke Catherine.

„Vaše Výsosti, přišel posel od krále. Jeho Veličenstvo si žádá, abyste se k němu dostavila.“

Catherine se rozbušilo srdce. Král si ji k sobě ještě nikdy nepovolal. Je to kvůli svatbě? Pravděpodobně. Nejspíš. Taky tu ale byla možnost, že to souviselo s Ambrosem...

Královna se zvedla. Vypadala jako zosobnění klidu.

„Vyříd' poslovi, že princezna se obléká. Dostaví se ke králi hned, jak s tím bude hotova.“

Když Sarah odešla, královna se obrátila k dceři. „Zbledla jsi, Catherine. Ty víš, oč jde?“

„Asi o něco kvůli svatbě?“ navrhla dívka.

„A mohlo by jít o něco jiného?“

Catherine věděla, že se matka doslechla o boji Ambrose s Borisovými muži. Jen se nedokázala přimět, aby s ní o tom sama promluvila. Teď to vypadalo, že není zbylí.

„Před pár dny, když jsem si vyjela na pláž, došlo... k jistému... incidentu.“

„Souboj ve jménu cti, jak jsem slyšela. Právo přechodu. Boris prý přišel o jednoho muže. A zrádce utekl.“

„Není zrádce. A neutekl.“

„Dáváš na sobě až příliš znát emoce, Catherine.“

„Ale vždyť je to pravda. Sir Ambrose není zrádce. Je věrný králi.“

„Sir Ambrose Norwend? Ten s těmi vlasy?“

„Všichni mají vlasy.“

„Ty víš, jak to myslím. Ten plavovlasý. Přitažlivý.“

„Je inteligentní a pozorný. Je...“

„Je problém. Problém, který si nemůžeš dovolit. Chápu, proč to Borisovi dělá starosti.“

„Tak ty chápeš! Někdo kvůli tomu zemřel. Ambrose neudělal nic špatného, jen se bránil.“

„Mluvíš o něm, jako by ti na něm záleželo. Jako by pro tebe byl důležitý. Čekáš snad, že to tvému nastávajícímu nebude vadit?“

„Říkala jsi, že je liberální.“

„Vsadím se, že by o svou liberálnost rychle přišel, kdyby měl poslouchat, jak je sir Ambrose inteligentní a pozorný. O mužích se toho ještě musíš hodně naučit, Catherine. Princ Zayn počítá s tím, že je jeho nevěsta panna, a to beze všech pochybností.“

Catherine prudce zrudla. Ještě nikdy tenhle výraz od matky neslyšela.

„Zayn je možná jiný než tvůj otec, ale žádný muž nemá rád, když z něj jiní dělají hlupáka.“

Kdežto my ženy to milujeme, pomyslela si Catherine a pohlédla na sebe do zrcadla, na to, jak absurdně vypadá v těch směšných červených šatech. „Budu princovi Zaynovi dávat najevo svou oddanost tak, aby o ní nikdy nepochyboval,“ odsekla chladně. „Možná se tady ale

dohadujeme zbytečně. Noyes už nejspíš Ambrose chytil a král mě volá k sobě, aby mi nařídil účast na další popravě.“

Královna dceru zaskočila, když se k ní přitočila z boku a políbila ji na tvář.

„Neslyšela jsem, že by ho chytili. Uklidni se. Běž ke králi a chovej se jako princezna. Mysli ale na svou čest, Catherine. Dávej si pozor, aby o ní nikdo nemohl pochybovat, jinak jsi ztracená.“

Catherine se zadívala na rudé šaty s rozparky.

„Takhle tam jít nemůžu.“

„Ovšemže můžeš. Není čas se převlékat, už takhle jsme ho nechaly čekat. A pak, ty šaty jsou úžasné. Dokonalý královský šarlat. Jen narovnej ramena a tvař se sebevědomě.“

Catherine si byla jistá, že by to matka neřekla, kdyby si to nemyslela, a pomohlo jí to. Vyšla do předpokoje, kde ji čekal gardista, a zamířila za ním do trůnního sálu. Je možné, že je to opravdu kvůli svatbě? Nebo se matka mylí? Je už Ambrose mrtvý nebo leží v kobce pod hradem s vyříznutým jazykem a sešitými rty? Ať je to, jak chce, ona to zvládne. Narovнала se v ramenou a v duchu si opakovala: *Necouvnu. Neomdlím. A rozhodně nezačnu vrískat.*

V trůnním sále byla zatím jen párkrát při oficiálních příležitostech – královských prohlášeních, návštěvách cizích vyslanců i při občasných králových snahách udělat dojem na nějakého šlechtice nebo mu nahnat strach. Pokaždé ale byla součástí většího davu. Dnes tam šla sama.

Když Catherine dorazila ke dveřím, byly dokořán. Její otec seděl na trůně na druhém konci dlouhé, důmyslně vyzdobené místnosti. Boris stál napravo od něj, Noyes za ním po levé straně. Kolem stěn postávalo několik dvořanů a vojáků. Ambrose nikde neviděla.

Catherine si nebyla jistá, jestli má čekat, až ji někdo ohlásí, nebo vejít. Jako by slyšela v uchu matčin šepot: *Princezna nečeká. Ani královna.*

Napřímila se. „Nemám strach,“ zamumlala si pro sebe a s překvapením zjistila, že je to pravda. Když ale vešla do sálu, stejně si připadala nápadná jako rezavý mravenec na šedivé dlažbě.

Postupovala vpřed – pomalu, pomalu – a nezastavovala se. Minula kancléře, majordoma a purkrabího, až došla pod stupínek a zastavila se

přímo před otcem. Král měl vlasy na spáncích už prošedivělé, ale jinak vypadal stejně silný jako vždycky. Seděl zpříma na širokém, těžkém trůnu a Catherine si pomyslela, že sezení se k němu moc nehodí. Mnohem přirozeněji působil, když přecházel sem a tam. Upřely se na ni jeho šedé oči a ona ihned poklesla do úklony tak hluboké, jak její šaty dovolovaly.

„Vaše Veličenstvo.“

„Narovnej se. Ať tě pořádně vidím.“

„Těžko ji můžeme *nevidět*,“ prohodil Boris nahlas a jeden z dvořanů se uchechtнул. Noyes naklonil hlavu ke straně a na jeho rtech se objevilo zvláštní pousmání.

Catherine se napřímila tak, aby byla co nejvyšší.

„Brzy odjíždíš. Aby ses vdala.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

Král zabubnoval na opěrku trůnu nehtem, pod nímž měl černou podlitinu.

„Díky mému jednání s králem Arellem získáš vznešeného chotě.“

Vážně si ji dal zavolat jen kvůli tomu? Kvůli řečem o její svatbě?

„Ano, otče, děkuji vám. Na svatbu se velmi těším, ale rmoutí mě víc, než dokážu vyjádřit, že opustím svůj domov a rodinu. Jsem vděčná za to, že jste si mě dal před mým odjezdem ještě zavolat.“

„Povolal jsem tě sem, abych ti dal pokyny, ne abych se s tebou pohnutě loučil.“

Catherine sledovala, jak králův prst bubnuje do opěrky trůnu. Pak znehybněl.

„Rozkázala jsi jednomu z mých gardistů, aby opustil Brigana.“

Tohle bylo zbytečné popírat.

„Ano, otče. Borisův společník vikomt Lang vyzval jednoho z mých strážců, sira Ambrose Norwenda, k čestnému souboji o Právo přechodu. Sir Ambrose ho porazil, ale velkoryse ho ponechal naživu. Boris pak rozkázal Dirku Hodgsonovi, aby ho vyzval také. Ten přišel o život. Pokládala jsem za nejrozumnější, aby sir Ambrose odjel dřív, než přijdou k úhoně další pánové.“

Významně pohlédla na Borise, někdo z přihlížejících se krátce zasmál, ale hned ztichl.

Boris zuřivě zrudl. „Bojoval jako darebák.“

„To ty ses při tom choval jako darebák, bratře.“

„Ticho!“ Král uhodil do trůnu.

Catherine zmlkla a znehybněla. Zase se zapomněla.

„Myslíš si, že ti Zayn bude trpět takové chování?“ zavrčel král.

„Promiňte, Vaše Veličenstvo. Nechápu. Proti jakému chování by měl mít můj ženich námitky?“

„Odmítla jsi uposlechnout rozkaz svého bratra, aby ses s ním vrátila do hradu. A teď mu odporuješ.“

„Řídila jsem se vašimi rozkazy, Vaše Veličenstvo. Těmi, u nichž jste mi vždycky zdůrazňoval, že je musím dodržovat pro svou bezpečnost: abych se nikdy nevzdalovala od svých strážců a komorných. Borisovi muži poslouchali jeho rozkazy – v důsledku čehož jeden přišel o ruku a druhý o život. Měla jsem oprávněné pochybnosti, že jeho rozkazy jsou rozumné.“

„Ty je nemáš co posuzovat, ty se jim máš podřídít,“ zasyčel na ni bratr.

„Nesouhlasím. Když jde o mé bezpečí a čest, musím si vybrat, koho poslechnu. V tomto případě jsem se rozhodla, že ty to nebudeš.“

Král se posunul na trůnu o kousek dozadu. Pozoroval Catherine, jako by ji nikdy předtím neviděl. Princezna si nebyla jistá, jestli už nezašla příliš daleko, věděla ale, že tohle je hranice.

„Jsi má dcera a princezna. Ale taky jsi žena a musíš poslouchat muže, kteří tě chrání. Vyjasníme si to. Od téhle chvíle až do okamžiku, kdy ti princ Zayn navlékne svůj prsten, budeš do puntíku poslouchat Borisovy rozkazy. Nebudeš zostuzovat mě ani Brigantsko. Nepoškodíš pověst mého jména. Neuděláš nic, čím bys ohrozila svůj sňatek. Je to jasné?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Možná bude Zayn tvoje chování tolerovat. Třeba mu dokonce bude připadat zábavné a okouzlující – koneckonců je cizinec a ti mívají podivné nápady. Na jeho místě bych to z tebe ale vypráskal bičem.“

Catherine polkla. „Vynasnažím se být Zaynovi dobrou manželkou, jako jsem a vždycky budu vaší dobrou a věrnou dcerou.“

„To bych ti radil. A teď – Noyes ti chce sdělit pár novinek.“

Catherine přeběhl mráz po zádech. Nadechla se a podívala se na inkvizitora. Hleděl jí do očí tak dlouho, až se to zdálo nekonečné. Pak promluvil: „Včera jsme chytili zrádce.“

Princezně se zatočila hlava. „Chytili?“

„Mí muži ho dohonili, když ujížděl na sever. Zdá se, že už pro něj byli vyrovnanějšími soupeři. Žel ale nebudeme mít to potěšení uspořádat tento týden další norwendskou popravu. Zrádce včera v noci podlehl v žaláři svým zraněním.“

Na rty se mu vrátilo zvláštní pousmáním. Catherine po něm toužila skočit a servat mu ten škleb z tváře.

„Jsi nějak bledá, sestro,“ ozval se Boris.

Catherine se nerozplakala, aspoň ne hned. Vzpomněla si na lady Anne. Napřímila se a přiměla se odpovédět, i když si téměř neuvědomovala, co říká.

„Rmoutí mě, když slyším, že umřel další člověk. Snad mě v Pitorii čeká mírumilovnější život.“

Boris si posměšně odfrknul, ale mlčel.

„Jestli stojíš o mírumilovný život,“ zabručel král, „tak si dej záležet, abys poslouchala moje rozkazy. A teď už zmiz.“

March

WESTMOUTH,
PITORIE

March a Holywell se vylodili v rušném přístavu Westmouth a ihned se začali vyptávat na lorda Regana. Nebylo těžké ho vystopovat. Loď, na níž připlul, byla ještě v přístavu, a kapitán jim za drobný peníz sdělil všechno, co potřebovali vědět. Těžké nebylo ani najít stáj, kde si Regan koupil koně. Jenže ani kapitán, ani stájník nevěděli, kterým směrem se lord vydal.

„Kdy odjel?“ zeptal se March nejistou pitorštinou.

„Předevčírem ráno,“ odpověděl stájník.

„Takže tady nocoval,“ řekl March Holywellovi. „Třeba se zmínil v hostinci, kam jede.“

Holywell netrpělivě zavrtěl hlavou. „Regan je chytrý a opatrný. Ten nebude nikomu nic jen tak prozrazovat. Najmeme si tady koně a vydáme se na jih. Když tam nenarazíme na žádné stopy, zkusíme to na východ, a pak na sever.“

Marchovi to připadalo jako dost mizerný plán – Regan už měl před nimi i takhle dva dny náskok –, jenže žádný lepší neměl. Netušil, kolik cest tu je, jak jsou mezi sebou propojené. „Máš mapu Pitorie?“ zeptal se Holywella. Pak ho napadlo něco ještě podstatnějšího. „Má Regan mapu Pitorie?“

Holywell se usmál. „To je prohnané, bratře. Najdeme nejbližšího kresliče map.“

Brzy se ocitli v krámku v úzké dlážděné ulici u přístavu.

„Ano, pán, o kterém mluvíte, tady byl,“ přikývl obchodník. „Ale mapu nechtěl. Stál o něco jinýho.“

Než jim mužik odhalil Reganovy úmysly, museli si sami nejdřív koupit mapu.

„Pán chtěl vědět, kdy se tady konají letní trhy. Seznam stojí dvě koruny. Je to hotový umělecký dílo, víte.“

„To je teda sakra drahý,“ zamumlal March, ale Holywell se na kresličce map jen usmál. „Tomu rád věřím.“

„Neříkal náš přítel, kam jede?“ zkusil to March.

„Ne, ale když se podíváte do seznamu trhů, zjistíte, který se teď zrovna koná.“

„Můžu ten seznam vidět?“

„Můžu vidět dvě koruny?“

Holywell je hodil na pult.

Program trhů byl prostý. Od dubna do září se trh stěhoval po městech severní Pitorie každé tři týdny. Momentálně probíhal v Dornanu a zůstane tam ještě čtrnáct dní.

Holywell a March vyrazili do stájí.

„Když teď víme, kam jel, můžeme ho dohonit, ale musíme jet rychle.“ Podíval se na Marche. „Jak dobře jezdíš?“

Jako všechny abaské děti ho posazovali od útlého dětství na malé podsadité horské poníky. Jenže to už bylo dávno.

„Sluhové se do sedla moc nedostanou.“

„Moc ne, nebo vůbec ne?“

„Neboj se. Když spadnu, zase se vydrápu nahoru.“

„Ovšem, tím jsem si jistý, můj odhodlaný příteli. Jenže naše společná budoucnost nezávisí jen na tom, jak rychle se dokážeš vyšplhat zpátky do sedla. Musíš se rychle učit a jednat rozhodně.“ Holywell se usklíbl. „Je načase vyzkoušet, co ses naučil.“

„Myslíš moji pitorijštinu?“ zeptal se March. Trávil každou volnou chvíli tím, že si opakoval naučená slovíčka a fráze a žádal Holywella o nové. „S tím stájníkem jsem se domluvil. A když ses bavil s kartografem, rozuměl jsem skoro všemu.“

„Ne, to ne. Ukázal jsem ti, jak někomu sebrat peněženku, ne?“

Holywell učil Marche kapsářství, protože, jak tvrdil, to byla „užitečná schopnost, jak připravit druhé o to, čeho si cení“. Bylo to ale mnohem těžší než se učit jazyk.

„Víš, že tohle mi moc nejde,“ namítl. „Proč s tím teď ztrácet čas? Jestli mě chytí, zdrží nás to a Regan se dostane k Theloniovu synovi dřív než my.“

„Jestli tě chytí, to tebe to zdrží, a nejen to: zbičují tě a zavřou. To ty skončíš v žaláři a já budu honit Regana sám.“ Holywell zvažněl. „Potřebujeme peníze, bratře. Zaplatil jsem za naši plavbu lodí a mapy taky nebyly levné. Mám tě rád, Marchi, ale to tys chtěl jít se mnou. Teď potřebuju, aby ses podílel na nákladech.“

„Ty ale umíš krást mnohem líp než já.“

„To je pravda, a využiju toho, když budu muset. Jenže taky potřebuju vědět, že to dokážeš ty, když bude třeba. Jsi chytrý, to už jsem poznal, ale musím vědět, že jsi taky odhodlaný. Přijeli jsme do Pitorie, abychom se zmocnili člověka. K tomu potřebuješ odhodlání. Teď nebudeš nikomu nalévat víno a špiclovat při cizích hovorech. Budeš muset vnutit svou vůli jiným. Musím vědět, že to zvládneš, jinak bych s tebou marnil čas a vyhazoval peníze.“

March věděl, že to Holywell myslí vážně. Jestli mu nepředvede svoje odhodlání, starší muž ho tady nechá.

„Do prdele, tak jo, vnutím někomu svou vůli.“ Rozhlédl se po tržišti, hledal nějakou oběť. „Třeba tomuhle.“

„Myslíš toho staříka? Až zjistí, že nemá peníze, zastaví se mu srdce. Přece by sis nechtěl vzít na svědomí smrt starce.“

„Hm.“ March se zamračil a rozhlédl se. „Tak tomuhle.“ Ukázal bradou na tloušťka v zelené vlněné čapce.

„Ne,“ odmítl Holywell. „Vyber si někoho sobě rovného. Tamtoho.“ Mladík, na něhož Holywell ukázal, byl nejspíš o pár let starší než March. Vysoký, silný. A měl dýku.

„V téhle zemi není skoro nikdo ozbrojený a ty mi zrovna vybereš někoho s dýkou!“ vyhrknul March. „Myslel jsem, že nechceš mít na rukou krev!“

„Ten tloušťík v plášti je taky ozbrojený. Jen ta dýka není vidět.“

Marche se zmocnilo podráždění. „Tak jo. Fajn. Mladík s nožem.“

Bez dalších slov se odpoutal od Holywella a sledoval svůj terč tržičtům. Dostal se k němu blíž a uviděl, že má pod kazajkou peněženku s mincemi. Bude se o něj muset otřít a něčím ho rozptýlit, aby mu mohl sáhnout pod kabátec. Jenže kolem bylo tolik lidí. Věděl, že se mu to nepovede, někdo ho jistě uvidí. Cítil, jak se mu hrudník svírá. *Jak to mám udělat, aby mě nechytily?*

Mladík odešel z trhu a March se pustil za ním. Vybral si postranní uličku, kterou mu chtěl nadběhnout. Zrovna zrychlil, když se mladík k jeho úžasu objevil před ním. Nepochybně šel zkratkou.

March vycítil svou šanci. Dohonil ho a přirazil ke stěně. Svou lámavou pitorštinou ze sebe vypravil: „Dát mi peníz.“

„Cože?“

„Tvoje peníz. Dát je, hned!“

Vklouzl mu rukou pod kazajku, ale přepadený ho zachytil levičkou a pravičkou sáhl po noži.

Jenže nůž zůstal v pochvě.

March se na mladíka usmál. „Proč to nevyndat?“

Nebyl si jistý, jestli to řekl správně, ale přepadený se zatvářil zděšeně. Držel nůž v ruce, ale jako by s ní nedokázal pohnout. To vzrušení bylo tak báječné. March měl pro jednu pocit, že má nějakou moc.

„Dej peníz, hned. Nebo...“ zasyčel na mladíka, ale pitorijské výrazy mu došly, a tak si přešel dlaní pod krkem. Nebyl ozbrojený, ale to přepadený nevěděl. Mladíkovi by stačilo jen vytáhnout dýku a Marche probodnout, jenže byl jako ochromený.

„Chtít umřít?“ zeptal se March a tvrdě přirazil svou oběť ke zdi.

Mladík zavrtěl hlavou.

„Tak dát peníz. Teď.“

„Vezmi si je.“ Přepadený sáhl pod kazajku a podal mu peněženku. Nebyla moc těžká.

„A teď běžet pryč!“ vyštěkl March a do mladíka strčil. Oběť se rozběhla a minula Holywella, který k nim akorát mířil.

Starší Abask se rozzářil a pomalu zatleskal. „Nebyla to zrovna tech-

nika, kterou jsem tě učil, ale každý máme svoje metody.“ Tohle řekl calidorsky, ale pak přešel do abasštiny. „Jsi vážně číslo, Marchi, víš to?“

March zíral na Holywella a cítil rozjaření. Bylo to tak skvělé, vnutit někomu svou vůli, pro změnu být tím, jemuž se podřizují druzí.

„Vypadals, že jsi připravený zabít. Beze všech pochybností. V očích jsi měl ten zvláštní lesk.“ Sevřel Marchovi rameno. „Takové pohledy hrají pro tebe. Ale teď ještě nikoho nezabíjej. Na to je spousta času, bratře.“